

Arrest

nr. 57 618 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen X en X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gegeven op 30 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn is gehuwd met dhr. A.M.D. (...), van Spaanse nationaliteit en samen hebben zij twee minderjarige kinderen, M.D. (...) en R.D. (...). De echtgenoot van verzoekster verwerft een verblijfsrecht op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet), als werknemer. Hij wordt op 12 december 2008 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoekster verkrijgt een verblijfsrecht in België als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. De minderjarige kinderen verkrijgen een verblijfsrecht op

basis van hun verwantschap met hun vader in toepassing van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Op 29 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van de echtgenoot/vader van verzoekster en de twee minderjarige kinderen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing heeft de echtgenoot/vader van verzoekster op 12 januari 2010 een beroep tot nietigverklaring en schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) (dossiernummer RvV: 65 169).

Eveneens op 29 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoekster en de twee minderjarige kinderen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gegeven op 30 december 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., F.

*geboren te M., op (in) 00.00.1958
van Marokkaanse nationaliteit.*

En kinderen: D. B., M., geboren te D. (Marokko) op 3.05.1994 en van Spaanse nationaliteit D. B., R., geboren te S. (Balearen) op 24.02.2001

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Mevrouw B., F. bewam het verblijf in België als familielid van een burger van de Unie (art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). De minderjarige bekwamen het eveneens op basis van hun verwantschap met hun vader (art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980).

De EU-burger in functie van wie zij het verblijfsrecht verworven (echtgenoot/vader), voldoet echter niet meer aan de voorwaarden om zelf nog het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen. Overeenkomstig art. 42bis, §1 werd dan ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van deze persoon.

Derhalve kan overeenkomstig art 42quater, §1, 1° een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw B., F. en overeenkomstig art. 42 ter, §1, 1° ook aan het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen (M. en R.).“

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt bij de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel op dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. Verweerder werd echter bij schrijven van de Raad van 14 januari 2011 in kennis gesteld van het van rechtswege schorsend karakter van het beroep dat verzoeker heeft ingesteld, dit met toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet). Verweerder heeft nagelaten elementen aan te brengen die het van rechtswege schorsend karakter van het beroep van verzoeker weerleggen. Op de in de nota met opmerkingen geformuleerde stelling dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is, wordt dan ook niet ingegaan. Gezien het van rechtswege schorsend karakter van het door verzoekster ingestelde beroep tot nietigverklaring zal er bij de bespreking niet worden ingegaan op de vordering tot schorsing, noch op de door verweerder geformuleerde opmerkingen omtrent de ontvankelijkheid van deze vordering.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel voert verzoekster het volgende aan:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsplicht

- *De bestreden beslissing stelt het volgende:*

(...)

-Verzoekster is het niet eens met de beslissing.

-De echtgenoot van verzoekster heeft gedurende drie maanden gewerkt, doch hij werd- gezien de economische crisis ontslagen, bij gebrek aan werk.

De echtgenoot heeft zich hierna ingeschreven bij de VDAB. Hij volgt Nederlandse taalcursussen. De echtgenoot zoekt actief verder naar werk, doch -voorlopig- tevergeefs. In bijlage brieven van plaatsen waar hij heeft gesolliciteerd:

(...), 13 oktober 2010

(...), 15.11.2010

(...), 4.01.2011

De DVZ baseert zich op een gesprek van de echtgenoot van verzoekster met de dienst van de Stad Antwerpen om te besluiten dat hij tevreden is met een werkloosheidsuitkering en de kindergelden. De echtgenoot die van oordeel is dat de som van beide uitkeringen groot is en misschien voldoende is om van te leven heeft niet de bedoeling om hiervan te leven en blijvend van te genieten. Het is wel degelijk zijn bedoeling om te werken en meer te verdienen dan een uitkering en zoals hierboven blijkt, zoekt hij nog steeds actief naar werk.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zomaar het verblijfsrecht van verzoekster beëindigt en haar een bevel toekent om het land te verlaten. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS. L.P. en BOES. M.. administratief recht. Leuven ACCO. 1990. 31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (Rv.St., REESKENS, nr. 20.602, 30september 1980, R.W. 1982-82, 36. noot LAMBRECHTS, W.) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten 3 (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.st. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de ingeroepen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Enige middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster zegt dat haar man 3 maanden gewerkt heeft en ontslagen is omwille van de crisis. Hij heeft zich ingeschreven bij de VDAB en solliciteert nog steeds. Hij legt brieven voor d.d. 13 oktober 2010, 15 november 2010 en 4 januari 2010. De man beaamt dat de vergoeding uit werkloosheid en kinderbijslag groot is, maar heeft niet de bedoeling hiervan te blijven leven. Hij zoekt actief naar werk. De beslissing is onredelijk en onzorgvuldig.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 29 november 2010, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het feitenrelaas blijkt dat de man van verzoekster sinds januari 2009 werkloos is. Hij is omwille van zijn leeftijd door de VDAB vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken, maar dat ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid aangaande het behoud van zijn verblijfsrecht. Hij verklaarde zelf tevreden te zijn met zijn inkomen uit de werkloosheidsuitkering en kinderbijslag.

Vermits 6 maanden na zijn onvrijwillige werkloosheid nog niet aan de slag was, kan hij niet meer beschouwd worden als werknemer.

De echtgenoot maakt ook geen kans om zijn verblijfsrecht te behouden als werkzoekende omdat hij niet aantoonbaar nog steeds een reële kans op tewerkstelling te maken op de arbeidsmarkt.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster ontkent dat haar man berust in zijn situatie, en beweert wel actief op zoek te zijn naar werk. Zij verwijst naar diens sollicitaties die hij zou gedaan hebben op 13 oktober 2010, 15 november 2010 en 4 januari 2011.

Verwerende partij merkt op dat voor datum van de bestreden beslissing de man van verzoekster amper 2 sollicitaties kan bewijzen. De laatste sollicitatie dateert van na de bestreden beslissing en kan derhalve de beslissing niet beïnvloeden.

Deze enkele sollicitaties op één jaar tijd, zijn geen bewijs dat hij actief op zoek is naar werk. De frequentie geeft alleszins geen blijk van een overdreven ijver voor wat het zoeken naar werk betreft. Op basis van deze enkele sollicitaties, bewezen en voorgelegd na de bestreden beslissing, kan verzoekster moeilijk beweren dat de beslissing onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. Met deze sollicitaties bewijst zij niet dat haar man actief op zoek is naar werk. Dat de man alle mogelijke middelen heeft aangewend op dat jaar tijd om terug werk te vinden, kan moeilijk worden aangenomen.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat het onderzoek onzorgvuldig zou zijn geweest, noch dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV – BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd.24 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

Het wordt niet betwist dat verzoekster en de twee minderjarige kinderen een verblijfsrecht verwerven in functie van respectievelijk haar echtgenoot / hun vader, dhr. A.M.D.(...), die een verblijfsrecht verkreeg op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet), als werknemer. Hij wordt op 12 december 2008 in het bezit gesteld van een E-kaart. Het hoofdmotief in de bestreden beslissingen tot beëindiging van verblijf van verzoekster en de twee minderjarige kinderen met bevel om het grondgebied te verlaten is dat het verblijfsrecht van de echtgenoot / vader is beëindigd.

Verzoekster betoogt evenwel dat verweerder ten onrechte besliste dat dhr. A.M.D. (...) niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, zodat ook het verblijf van verzoekster en de twee minderjarige kinderen ten onrechte werd beëindigd. Verzoekster zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat het verblijf van dhr. A.M.D.(...) ten onrechte werd beëindigd. Verzoekster herhaalt *in casu* de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift met betrekking tot dhr. A.M.D. (...) en stelt in essentie dat deze wel degelijk actief werkzoekende is en hier ook de bewijzen van voorlegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) stelt vast dat dhr. A.M.D. (...) een beroep heeft ingediend bij de Raad (dossiernummer RvV: 65 169) tegen de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. In dit verzoekschrift werden overigens dezelfde argumenten aangehaald. Bij arrest nr. 57 617 van 9 maart 2011 besliste de Raad dat verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze tot deze beslissing is gekomen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest kan de Raad niet anders dan *in casu* tot dezelfde conclusie te komen.

Artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;”

Aangezien het verblijfsrecht van dhr. A.M.D.(...) is beëindigd en verzoekster met haar twee minderjarige kinderen in functie van dhr. A.M.D.(...) verblijfsrecht hadden verworven, is het niet kennelijk onredelijk ook het verblijfsrecht van verzoekster en de twee minderjarige kinderen te beëindigen.

Bijgevolg kon verweerder op zorgvuldige en redelijke wijze motiveren dat dien ten gevolge en in het belang van de kinderen, ook een einde dient te worden gesteld aan het verblijf van verzoekster en de minderjarige kinderen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU